

Péntek Imre

IMA A VÉGSŐ KEGYELEMÉRT

Látod, barátom, üres az utca, egy-két autó, ha van,
 a lázas parancsnak engedelmeskedve
 Maradj otthon, ma mindenki meghúzza magát.
 A gyerek távoktatással bajmóldódik, nem hiába
 nézi az okos képernyőt, ahonnan órák özöne
 szállítja az iskolai információt, a megoldásra
 váró példát, míg a mama-papa távol, hajtja
 a kollektív gépszíjat valahol, hogy működjön az ország,
 legyen meleg, villany, s az üzletekben megannyi áru –
 ez hát az időnk, a járvány ideje, naponta szembesülünk
 az újabb és újabb adatokkal, hány fertőzött, kezelt, gyógyult,
 hánynak tett be a vírus, egy végső rohamra kényszerítve őt,
 s hánynak adott végső esélyt a kilelegettetőgép;
 a szájmaszk, időnk jellegzetes viselete, akaszd csak füledre
 e komikus kelléket, így leszel jellegzetes alakja az utcafrontnak,
 már senki sem mosolyog, inkább aggodalmaskodik,
 és lesi a helyi adatokat (pletykákat) ki honnan és hová
 került, jobb esetben házi karanténban kapott esélyt,
 hogy kihúzza a két hetet, míg tünetmentes lesz.
 Ki küldte ránk e mételeyt? Milyen boszorkánykeverék főzte
 kétes fazekakban az irtózatot kotyvalékot? S ki szabadította ránk
 a láthatatlanok
 hadát, hogy a hörgők végsőt hörögjenek a szenvedés stációjában?
 S hol vannak a siratóasszonyok, a halottkísérő kórusok, milyen plakátra
 kerül a
 jajongás eufóriája? Kinek vezényletére harsannak fel a gyászkürtök,
 s a leintés,
 a csönd, a végletes, a végleges... A földrészeket összekötő némaság.
 A rontás
 angyala szállt fölénk? A végzet eltiportjai támadtak fel ősi sírjuktól?
 Talán az Úr
 adósságlevelét tépik a telhetetlen szelek, s szórják elrongyolt darabokra?
 Jöjj barátom, mondd el végső imádat, valamilyen kegyelemért.
 Hátha megcsikordulnak a pokolbéli fogak, ártatlanságunk védelmében.

Forrás, 2021/5.